

Lieve mensen,

Ik sprak laatst met een kind op scouting en vroeg of hij weleens gepest werd.

‘Nee,’ zei hij, ‘maar ik zie soms dat andere kinderen worden gepest. En ik durf dan niet tussen hen in te komen. Want wat als ze mij dan gaan pesten? Dan is het maar beter om me niet uit te spreken.’

Dan is het maar beter om me niet uit te spreken.

Hoe herkenbaar is dat? Ook ik merkte het toen een christen tegen mij zei dat we moeten oppassen dat de komst van moslims onze christelijke samenleving niet verdringt. Ik schrok van zijn stelligheid en van de manier waarop een hele groep mensen werd neergezet. In plaats van me uit te spreken, veranderde ik snel van onderwerp.

Maar dat is niet wat Jezus deed.

Jezus ging voortdurend in tegen de vanzelfsprekende ideeën van zijn tijd. Hij leefde binnen het joodse geloof, maar hij zette de waarden ervan radicaal anders neer. In zijn wereld werden rijkdom, macht en status vaak gezien als tekenen van Gods zegen. Jezus keert dat om. Wanneer hij spreekt over Gods zegen, spreekt hij niet over individueel succes, maar over relaties die heel worden, over rechtvaardigheid, over een menswaardig bestaan voor iedereen.

Dat hoorden we vorige week in de zaligsprekingen: gezegend zijn zij die vrede zoeken, die barmhartig zijn, die meehuilen met wie verdriet heeft. Dáár, zegt Jezus, ligt het ware geluk.

En hij bleef niet bij woorden alleen. Hij at met mensen die als zondig werden gezien. Hij gaf hen een plek naast de machtigen. Hij trok niet weg uit het publieke debat, maar ging juist naar Jeruzalem – de grote stad vol religieuze en politieke spanningen. Jezus verborg zich niet. Hij zocht het licht op. En dat heeft hem uiteindelijk alles gekost. *Wij weten waar dat eindigde: aan het kruis.*

En precies daar, in dat spanningsveld, zegt Jezus tegen zijn leerlingen – tegen ons:

Jullie zijn het zout van de aarde. Jullie zijn het licht van de wereld. Een stad op een berg kan niet verborgen blijven.

Hij roept ons niet op om veilig aan de zijlijn te blijven staan. Hij roept ons om zichtbaar te zijn. Om op te komen voor mensen die gepest worden. Voor mensen die zich niet welkom voelen. Voor mensen die het gevoel hebben dat hun bestaan ter discussie staat.

Dat klinkt prachtig. Maar eerlijk is eerlijk: het kan ook verlamvend voelen.

Hoe moet ik dat doen? In mijn eentje?

Maar juist dat is het punt: Jezus roept geen groep perfecte, onkwetsbare helden bijeen. Hij roept mensen die weten hoe het is om bang te zijn. Om buitengesloten te worden. Om onrecht te ervaren. Mensen met littekens. Mensen zoals jij en ik.

Het koninkrijk van God begint niet bij de sterksten, maar bij wie kwetsbaarheid kent. En het begint nooit in je eentje. Jezus spreekt hier niet één individu aan; hij spreekt een gemeenschap aan. Samen zijn jullie licht. Samen zijn jullie zout.

Dat doet me denken aan Maria van Tira Mi Su. Toen zij een winterjas zocht voor een kind dat het koud had, deed ze dat niet alleen. Ze vroeg rond. Ze sprak mensen aan. En ineens ontstond er iets groters: een netwerk van mensen die wilden delen, die wilden zorgen, die wilden opkomen voor wie het moeilijk had. Tira Mi Su bestaat niet dankzij één held, maar dankzij een groep die zegt: wij laten elkaar niet vallen.

Zo werkt het licht van Christus ook. Niet als een schijnwerper die één persoon uitlicht, maar als talloze kleine vlammetjes die samen de duisternis verdrijven.

Lieve mensen,

Zullen wij dat ook durven?

Zullen wij in een tijd van polarisatie en eigenbelang radicaal Jezus volgen – door een tegenstem te zijn die kiest voor menselijke waardigheid?

Zullen we dat samen doen?

Zullen we in onze gesprekken, op school, op het werk, in de kerk, in onze straat het licht laten schijnen dat ons gegeven is: het licht van Christus, dat niet bedoeld is om verstopt te worden, maar om zichtbaar te zijn voor iedereen?

Want daar, zegt Jezus, proeven we iets van het ware geluk.

Daar komen we dicht bij het koninkrijk van God.